

DINU POPESCU

**Pierduți în
POEZIE**

- Nașterea. Oda Iubirii. În fața Morții. -

Iași, 2024

Cuprins

PREFAȚĂ: MANIFESTUL UNUI POET NIHILIST

Partea I: NAȘTEREA

ANCESTRAL	20
BUCUREȘTI	21
DEFECTE DIVINE	22
DILEMĂ EXISTENȚIALĂ	24
GLOSSA VIETII	25
IN VINO VERITAS	27
ÎN LARG	28
ÎN RĂSPĂR	29
ÎN VIAȚĂ	30
NAȘTEREA	31
NEBUNUL, EU	34
NESTEMATE	35
NU SUNT PERFECT	36
ODA NEBUNILOR	38
O STÂNCĂ	42
PARADOX MINTAL	43
PE BARCA VIETII	44
POEM PROTESC	45
RĂTĂCIRI LEXICALE	47
RUGĂCIUNE PENTRU ROMÂNIA	48
SCRISOARE CĂTRE PREDECESORII MEI	49
SEVRAJ DE NEA	51
SLALOM PRIN UNIVERS	52
SOMETIMES	54
TRECEREA	55
TRANSCENDENT	56
ULTIMA ZI	58
UN NOMAD	59
UN SCRITOR NEBUN	60
UNIVERSUL PARALEL	62

VIAȚA CA O CONDAMNARE (MANIFEST NIHILIST)	64
VICII	65
ZÂMBET HOINAR	67

Partea II: ODA IUBIRII

ACEEA, EA	70
ACELEAȘI GÂNDURI	71
ADIO, DAR RĂMÂI	72
BOLNAVI DE IUBIRE	73
CÂND TE PRIVESC	74
CLIPA DE UITARE	76
DE AZI NU TE MAI IUBESC	77
DE-AI FI	78
DE-AI FI CEVA CE NU MAI EȘTI	79
DEPĂRTARE	80
DINCOLO DE UITARE	81
DRAGĂ MARE	84
E LUNI ȘI TE IUBESC...	85
E PEA SCURT DRUMUL...	86
EU, STRĂINUL	87
FERICIRE, BLESTEM VINOVAȚ	88
FURTUNA	89
GLASUL TĂCERII	91
GRAFOMANIE NOCTURNĂ	92
IMORTALITATE	94
IUBIND ÎN MORMINTE	95
ÎMI AMINTESC	97
ÎN MINUS INFINITUL DINTRE NOI	98
ÎN UMBRA TA	99
ÎNVAȚĂ-MĂ SĂ IUBESC	101
M-AM CONDAMNAT SĂ TE IUBESC	102
MESAJ CĂTRE TINE	103
MORTALITATE	104
NE VEDEM	105

NOSTALGII	107
O POVESTE	108
ODA IUBIRII	110
PARADISUL ȘI IADUL	112
POEM ABSTRACT	113
PIERDUȚI ÎN POEZIE	114
PIERDUȚI PRINTRE STRĂINI	115
PREA TÂRZIU PENTRU NOI	119
PRINTRE TOT	121
REGĂSIRE	122
RIGOR MORTIS	123
SINGURĂTATE	124
SINUCIDERE	125
SFÂRȘIT DE POVESTE	126
SFÂRȘITURI ÎN DOI	128
STRĂIN DE GALATEEA	131
STRĂINI ÎN NOAPTE	134
STRĂINA MEA	136
TĂCEREA NOPTII	138
TE AȘTEPT	139
TOTUȘI TOAMNA	140
ULTIMA PRIVIRE	142
ZVÂCNIRI TORACICE	143

Partea III: ÎN FAȚA MORȚII

ADIO, BIATA NOASTRĂ ȚARĂ	146
ADIO, ROMÂNIA	148
ASCULT, PRIVESC ȘI TAC	150
AUTOPORTRETUL UNUI IDEALIST	151
BĂTRÂNEȚE, BOALĂ GREA...	152
CĂUTĂRI PRIN PUSTIU	153
CÂINII MORȚII	154
CÂND POETUL MOARE	155
CÂND TĂCEREA GRĂIEȘTE	156

CHIMIE LIRICĂ	157
CLIFE	158
DIN TRECUT	160
DISPERARE	162
DUALISM ABSTRACT	165
ETERNITATE	166
HAI, IARTĂ!	167
ÎN FAȚA MORȚII	169
ÎNTREBĂRI RETORICE	171
ÎNTR-O ZI	172
LA CHEMAREA MORȚII	174
LIBER ÎN MOARTE	175
MOARTEA DEOCAMDATĂ	176
MOARTEA POETULUI	177
MOARTEA RETORICĂ	180
MOARTEA UNUI AN	182
NEGRU PASTEL	183
NINGE VAȚĂ, NINGE MOARTE	184
NU E TIMP	187
NU SUNTEM NEMURITORI	188
O CLIPĂ	189
ODA PRIVIRII MELE	190
ODĂ PENTRU SUPERFICIAL	192
ORATOR ÎN FAȚA MORȚII	193
PE CULMILE DISPERĂRII	195
PETALE FĂRĂ DE SFÂRȘIT	196
PIERDUT POET	198
POEM ANOST	199
POEZIE BEATĂ	202
ROTATIVĂ	203
SĂRUTUL MĂRII	204
SCRISOARE DIN AL DOISPREZECELEA CEAS	206
STEAUA CĂZĂTOARE	208
ȘI PENTRU CE	209

TESTAMENT	211
TIMID CĂTRE MOARTE	213
TIMPUL VIETII NI-I SCURT	214
TRAGIPOEZIE	216
ULTIMA POVARĂ	217
ULTIMA SEARĂ	220
ULTIMELE DORINȚE	221
UN OM PREA TÂRZIU	223
UNIVERS	224
VIAȚA DE APOI	225
VIS BURLESC	227
ZBOR SARDONIC	229
10 (CUGETĂRI EFEMERE)	230
POSTFAȚĂ: DINU POPESCU, UN TÂNĂR BĂTRÂN	231
GÂNDUL AUTORULUI	233

Partea I

NAȘTEREA

1905-1905

ANCESTRAL

Univers, destăinuie-ți tainele ancestrale,
Readu-mă la forma mea inițială,
Vreau să pătrund treptat enigmele tale,
Din incipit și până-n clipa finală.

Pierdut în sideralul tău mister
Se-ascunde un vis frapant și nebunesc,
Când stelele se nasc și apoi pier,
Ca să-l destăinui voi să izbutesc.

Roiuri de vieți trecute mii și mii,
În față zeci și sute alte taine
De gânduri ce posedă energii,
Sub ramuri de petale și coroane.

Răspuns la a enigmei veșnicii
Naște-o altă nouă întrebare,
Iar valuri ce se-nalță și pier vii
Plutesc pe-a abisului uitare.

Oferă-mi cu puterea ta voit abstractă,
Izvor din gravitația lăuntricului zeu,
Acces nemărginit la vraja sfântă,
Prin panteismul spiritului meu.

Sleit de distimia grăitoare,
Ascultă-mi ruga, unică dorință,
De-a revela suprema ta chemare,
Cu acribie sper spre izbăvință.

*Deschide porțile,
Înconjoară cerul,
Privește în tine
Să-nțelegi misterul.*

BUCUREȘTI

Printre blocurile gri
Mă perind atât de des,
Printre fețe mii și vii,
Câte-un zâmbet am cules.

Printre străzi ce, prăfuite,
Reflectă lumina pură,
Văd păcate ispășite
Printre strigăte de ură.

Printre poduri și pasaje,
Deasupra ori dedesubt,
Printre treceri și pavaje,
Zumzăitul ne-nterupt.

Printre bănci și semafoare,
Verde, roșu ori bălai,
Aud strigăte, claxoane;
Mai fumez puțin din pai.

Printre parcuri și pridvoare,
Centrul vechi și ponosit;
Peste beciuri, sub balcoane,
Simt asfaltul obosit.

Printre case maiestoase
Și celule tenebroase,
Vii cadavre grațioase,
Legături primejdioase;

Tot și printre toate trec
Prin stufosul București...
Dâmbovița, vinul sec,
Capitală, casă-mi ești...

DEFECTE DIVINE (cugetările unui ateu spiritual)

Mici suntem toți, priviți de sus, și tot mai mici ne facem,
Pierduți în griji minore zi de zi ne complacem.
Când ne uităm spre cer, privindu-ne destinul,
Ne place-atât de des să invocăm divinul.
Jalnic obicei, dictat de neputință,
Din patetism abstract și lipsă de voință.
Cogniția-i dificilă, răspunsul nu-i facil,
Așa că luăm de-a gata orice răspuns umil;
Cu aroganță credem că suntem diferiți,
Speciali și, totodată, de rele etern feriți.

Dar unde-i Dumnezeu, spre ce ungher privește
Când nedreptatea pură în lumea sa lovește?
Hai să gândim o clipă, să nu mai fim conduși,
Să ne-ntrebăm logic: de ce suntem supuși?
De ce-acceptăm ușor oricare aberație,
De ce nu luptăm brav și fără moderație?
Privim în altă parte, când nu vrem să vedem,
Sau imolăm gândirea, ca-n zei să mai credem,
Uităm pe loc, de-ndată, tot ce nu vrem să știm,
Reținem doar ce vrem și știm doar ce voim.

Când ne vom întreba unde ne e menirea?
Cum fiecare clipă-ți aduce etern pieirea;
Distrași și amăgiți pierdem din ochi sclipirea,
Apoi iar sărutăm amar dezamăgirea.
Noi suntem Dumnezeu, și nu-i o blasfemie,
Nimicul este tot, sfârșitul nu-i pieire,
Divinul e creat de-a omului gândire,
Doar în absurd există acea dumnezeire.

Diavol sau divin, nu-i nici o diferență,
Au amândoi aceeași sublimă impotență;
Credința este moartea oricărei gândiri
Și amăgirea eternă a falșilor martiri.
Cu abnegație abrog întreaga Inchiziție
Și v-adresez un gând izvorât din cogniție:
Gândiți-vă o clipă cât suntem de mici,
Dar de măreți și totuși atât de diferiți!
Când vom avea puterea de a nu mai fi creație,
Atunci vom evolua spre-o nouă agregatie.*

**Absurditatea religiei: Condamnă ateismul, susținând că știința nu are încă toate răspunsurile și dovezile la întrebările absolute ale umanității, în timp ce pretinde că deține adevărul suprem, fără a avea nici o dovadă.*

DILEMĂ EXISTENȚIALĂ

Cine mă va salva de la viață?

Cine mă va readuce la moarte?

Și, mai ales, cine mă resuscită în neant?

Cine mă va naște...într-un nou Univers?

GLOSSA VIETȚII

În noapte, tăcere, reflexia umbroasă a Lunii,
Pe plajă stă trează memoria vie-a furtunii,
În aer, miresme, îmbătate de crudul amor,
În valuri o stâncă privește placidă în gol.

E iarnă, e rece, iar vântul urlă turbat,
La ceasul etern, un vis, așteptând, a-nghețat.
Pe seară se-ascunde departe speranța minunii,
În noapte, tăcere, reflexia umbroasă a Lunii.

E vară, trecuse demult timpul pentru visat,
Un nor rătăcit se-ncovoie pe ceru-nstelat,
Îl privesc, contemplând suma cunoașterii lumii,
Pe plajă stă trează memoria vie-a furtunii.

Viitor din trecut, de veacuri aceasta-i uzanța,
În clipa de-acum se naște ori piere speranța;
Pestriți pelicani dansează pe plajă în zbor,
În aer, miresme, îmbătate de crudul amor.

Spiritual detașat, privesc Pământul de sus,
Ard în furnal, redevin steaua de la apus.
Mă las purtat de coasa cea rece domol,
În valuri o stâncă privește placidă în gol.

În valuri o stâncă privește placidă în gol,
În aer, miresme, îmbătate de crudul amor,
Pe plajă stă trează memoria vie a furtunii,
În noapte, tăcere, reflexia umbroasă a Lunii.

IN VINO VERITAS

Mai dă-mi un pahar de vină,
Roșu și înțepător,
Să descânt a nopții taină
Ce mă scânteie de dor.

Mai toarnă-mi un pic din sticlă,
Să mai beau măcar un strop,
Gustul tainic mă furnică,
Să-l alung din cap nu pot.

Umple, somelier, paharul,
Din butoiul cel de veci,
Să-mi înec în el amarul
Noptilor blânde și reci.

Iar când o-nvăța să-noate,
Să mai verși încă un val,
Sec, plin de singurătate,
Pentru gândul cel final.

Hai, Dionis, vino Bacchus,
Să bem și să ne-amăgim
Că în lume e dreptate
Și clipa o păcălim.

Vinul ascultă cum vina
Îi șoptește bând tihnit,
Mai apoi stinge lumina,
Astfel veacul s-a sfârșit.

Dulce, sec, amar ori acru,
Precum viața vinul este,
În divinu-i buchet sacru
Șade-o eternă poveste.

ÎN LARG

Ridică ancora, toate pânzele sus,
E timpul să vâslim spre ultimul apus,
Îndreaptă cârma, hai, ne-ndepărtăm de mal,
Atârnă pe catarg al nostru steag fatal.

În urmă, spre ponton, se întreveđe-n zare
Un delfin ce înoată rătăcind prin mare;
Cu 40 de noduri, haihui val după val,
Și pescărușii zboară departe pe fundal.

La proră șade semeț bravul căpitan,
Domină atent și sigur vastul ocean;
Spre pupă-și face de lucru un marinar,
Pe dreptu-i umăr stă un papagal ștrengar.

Dă-i bice, marinare, vântul e perfect,
Și ține vela sus, pe vasul desuet!
În larg ne perindăm de-atâția ani în șir,
Iar marea ne va fi eternul cimitir;

Și râsul valului și strigăte de groază,
Și vânturile bat, și viața e o vrajă,
Deasupra nori se-adună pe cerul plumburii,
Iar inima corăbiei ne poartă spre pustiu.

Strigăte desperate se pierd în agonie,
Și timpul ni se scurge, această rană vie;
Văd sânge cum se varsă înmărmurind oceanul,
Iar viața noastră trece precum ne trece anul.

Corabia e lovită de groaznică furtună,
Prin vele sfâșiate, catargul ne sugrumă,
Iar cârma se rotește, jucând ultimul rol,
Și ancora-n adâncuri devine suflet gol.

Ultimul gând,
Mă scufund
Apoi zbor.

ÎN RĂSPĂR

În răspăr cu timpul fost-am totdeauna,
Cu al său susur grabnic, efemer și rece,
Contemplând distant paradisul jalnic,
Fără să îmi pese dacă stă sau trece.

În răspăr cu lumea fost-am totdeauna,
Cu al său tumult veșnic, sado-hedonist;
Printre-atâtea griji, am avut doar una,
Să păstrez distanța, asta mi-e speranța.

În răspăr cu tine fost-am totdeauna,
Cu ale tale terne basme dintr-un vis,
Să dispară toate, dar ceva rămâne,
Amintire vie, menestrelul trist.

Fără să îmi pese dacă stă sau trece,
Să păstrez distanța, asta mi-e speranța;
Fără să îmi pese de tot ce e sfânt,
Conturându-mi singur propriul legământ.

ÎN VIAȚĂ

În viață:

Nu pierdem oameni, câștigăm experiențe,
Nu pierdem clipe, câștigăm amintiri,
Nu pierdem speranțe, câștigăm vise;
Le irosim pe toate în taina unei iubiri.

Nu pierdem bani, câștigăm bunuri,
Nu pierdem ani, câștigăm infinit,
Nu pierdem dimineți, câștigăm amurguri,
Demne de privit, ce dispar subit.

Nu ne pierdem calea, dar ne zboară clipa,
Nu ne pierdem veacul, ci trece tacit;
Nu ne pierdem dorul, ne-avântăm aripa,
Dăm ocol prin lume, apoi am pierit.

Nu ne pierdem timpul, pierdem inocența
Când copilăria iute s-a sfârșit...
Mai rămâi, copile, azi îți simt absența,
Mai rămâi o oră, timp, fii infinit...

NAȘTEREA

Aici nu e nimic, e tot,
Un infinit de puritate,
Nu sunt și nici nu mă suport,
Iar lumea? O neclaritate.

E un abis atât de sur
În obârșia existenței,
Sfințenia fără de cusur
Din ignoranța aparenței.

Nu sunt cuvinte chiar deloc
Și nici lătrat, ori păsărele,
Ori gânduri sau angoase - ioc!
Nici vis, nici clinchet de zăbrele.

Nu e nici spațiu, nu-i nici timp,
Vreun dumnezeu, vreo egerie,
Căci totul este doar răstimp,
Un infinit de poezie.

Fără vreun vers și fără strofă,
Totul rimează în neant,
Până și forma e amorfă,
Iar eu nu sunt vreun aspirant.

Tot ce a fost, tot ce va fi,
Nu e-nceput, nu e sfârșit,
E noaptea cea de după zi
A toate cele ce-am iubit.

Non-existență, non-ființă,
Cât de banal, cât de sublim,
Fără nici o urmă de dorință,
Fără lumescul cel meschin.